HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a patra)

3 iunie 2010 *

În cauza C-127/09,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Oberlandesgericht Nürnberg (Germania), prin decizia din 31 martie 2009, primită de Curte la 6 aprilie 2009, în procedura

Coty Prestige Lancaster Group GmbH

împotriva

Simex Trading AG,

* Limba de procedură: germana.

CURTEA (Camera a patra),

compusă din domnul J.-C. Bonichot, președinte de cameră, doamna C. Toader, domnii C. W. A. Timmermans (raportor), P. Kūris și L. Bay Larsen, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Coty Prestige Lancaster Group GmbH, de C. Lehment și U. Hildebrandt, Rechtsanwälte;

— pentru Simex Trading AG, de E. Stolz, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul italian, de doamna G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de doamna M. Russo, avvocato dello Stato;

— pentru guvernul austriac, de doamna C. Pesendorfer, în calitate de agent;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnul H. Krämer, în calitate de agent,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146) și a articolului 7 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 1989, L 40, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 92), astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO L 1, p. 3, denumită în continuare „Directiva 89/104").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Coty Prestige Lancaster Group GmbH (denumită în continuare „Coty Prestige"), societate cu sediul în Mainz (Germania), pe de o parte, și Simex Trading AG (denumită în continuare „Simex Trading"), societate cu sediul în Appenzell (Elveția), pe de altă parte, și care a condus la introducerea unei acțiuni în încetare formulate de Coty Prestige împotriva Simex Trading, întemeiată pe afirmația că aceasta din urmă, prin comercializarea de produse de parfumerie în Germania, încalcă drepturile aferente mărcilor comunitare și internaționale, al căror titular sau beneficiar este Coty Prestige.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 13 din Regulamentul nr. 40/94, intitulat „Epuizarea dreptului conferit de marca comunitară", prevede la alineatul (1):

„Dreptul conferit de marca comunitară nu permite titularului să interzică folosirea acesteia pentru produse care au fost introduse pe piață în Comunitate sub această marcă de către titularul mărcii sau cu acordul său."

4 Articolul 7 alineatul (1) din Directiva 89/104, în versiunea sa inițială, prevedea:

„Marca nu dă dreptul titularului său să interzică utilizarea acesteia pentru produsele care au fost introduse pe piața comunitară sub această marcă de către titular sau cu consimțământul acestuia."

5 Conform articolului 65 alineatul (2) din Acordul privind Spațiul Economic European coroborat cu punctul 4 din anexa XVII la acest acord, articolul 7 alineatul (1) din Directiva 89/104, în versiunea sa inițială, a fost modificat în scopul aplicării acordului respectiv, expresia „comunitară" fiind înlocuită prin cuvintele „pe teritoriul unei părți contractante".

Dreptul național

6 Articolul 24 alineatul (1) din Legea privind protecția mărcilor și a altor semne distinctive (Markengesetz) din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082) prevede:

„Titularul unei mărci sau al unei denumiri comerciale nu are dreptul să interzică unui terț să utilizeze marca sau denumirea comercială menționată pentru produse care au fost introduse pe piață în Germania, într-un alt stat membru al Uniunii Europene sau într-un alt stat semnatar al Acordului privind Spațiul Economic European sub această marcă sau sub această denumire comercială de titular sau cu consimțământul acestuia."

Acțiunea principală și întrebarea preliminară

7 Coty Prestige fabrică și distribuie produse de parfumerie sub propriile mărci, precum Lancaster și Joop!, precum și sub mărci ale unor terți, cum sunt Davidoff, Jil Sander, Calvin Klein, Lagerfeld, J.Lo/Jennifer Lopez, Jette Joop, Nikos, Chopard și Vivienne Westwood.

8 Sub aceste mărci, care au fost înregistrate la nivel comunitar și internațional, Coty Prestige comercializează produsele sale în toată lumea printr-un sistem de distribuție selectivă, distribuitorii fiind în general numiți „depozitari".

9 Articolul 5 din contractul-tip încheiat de Coty Prestige cu fiecare dintre depozitarii săi are următorul cuprins:

„5.1. În măsura în care este acceptabil din punct de vedere economic, [Coty Prestige] va susține în multiple modalități eforturile de vânzare ale depozitarului. Detaliile vor fi stabilite de la caz la caz, printr-un acord între părți.

5.2. [Coty Prestige] poate de asemenea să pună la dispoziția depozitarului în mod gratuit elemente decorative și alte materiale publicitare. Cu excepția situației în care acesta este destinat să fie oferit consumatorului, materialul menționat rămâne în proprietatea [Coty Prestige], care îl poate solicita în orice moment.

5.3. Materialul publicitar pus la dispoziție de [Coty Prestige] trebuie utilizat de depozitar numai în scopul promovării. Este interzisă exploatarea [de către depozitar] a acestui material în scopuri comerciale, […] în special prin vânzarea unor eșantioane, a unor testere sau a unor miniaturi."

10 Simex Trading, care nu face parte din rețeaua depozitarilor Coty Prestige, comercializează printre altele produse de parfumerie.

11 La 26 septembrie 2007, Coty Prestige a obținut două flacoane, denumite „testere", care conțineau parfum cu marca Davidoff Cool Water Man, care proveneau dintr-o vânzare, efectuată cu titlu de test, într-un magazin din lanțul Sparfümerie situat în Ingolstadt (Germania).

12 Testerele în cauză sunt flacoane originale care conțin parfum de asemenea original, flacoanele menționate fiind însă lipsite de sistemul de închidere original și purtând mențiunea „test". Ambalajul testerelor este diferit de cel al mărfurilor originale în sensul că, pe de o parte, este constituit dintr-un ambalaj de carton alb pe care figurează cu negru mențiunile care apar în general în culori pe ambalajul original. Pe de altă parte, mențiunea „test" figurează pe fața frontală a ambalajului testerelor și o față laterală a acestuia poartă mențiunea „vânzarea interzisă".

13 Numerele de fabricare a testerelor obținute la 26 septembrie 2007 au permis Coty Prestige să constate că exemplarele în cauză fuseseră livrate în iulie 2006 unuia dintre depozitarii săi, cu sediul în Singapore.

14 În consecință, un operator al lanțului Sparfümerie a informat Coty Prestige că a procurat exemplarele menționate de la Simex Trading pentru principalul punct de vânzare al acestui lanț în Nürnberg, prezentând facturi în susținerea acestei afirmații.

15 În temeiul constatărilor făcute cu ocazia acestei vânzări și a unei alte vânzări efectuate cu titlu de test a unui tester livrat inițial către Orientul Apropiat, Coty Prestige a introdus în fața instanțelor germane o acțiune în încetare împotriva Simex Trading, arătând că testerele vizate au fost introduse pe piață pentru prima dată în Comunitate sau în Spațiul Economic European (SEE) fără acordul titularului mărcii.

16 Simex Trading a solicitat respingerea acestei acțiuni, susținând că dreptul conferit de marcă este epuizat în privința testerelor în cauză din moment ce acestea au fost introduse pe piață în SEE cu consimțământul titularului mărcii.

17 Coty Prestige a arătat în replică faptul că nu a existat o introducere pe piață a produselor vizate la inițiativa sa sau cu consimțământul său. Parfumurile, inclusiv testerele, ar fi furnizate exclusiv depozitarilor. Or, conform contractelor încheiate cu aceștia, Coty Prestige păstra proprietatea asupra testerelor. În plus, ar fi vorba despre materiale publicitare care nu sunt destinate, în sine, vânzării către consumatori, ceea ce ar explica de ce pe testere se indică în mod clar că este interzisă vânzarea lor.

18 Landgericht Nürnberg-Fürth (Tribunalul Regional din Nürnberg-Fürth) a respins cererea formulată de Coty Prestige, considerând că dreptul conferit de marcă era epuizat în cazul testerelor în cauză, deși s-ar menționa expres pe acestea că este interzisă vânzarea lor.

19 Astfel, întrucât testerele sunt livrate de Coty Prestige depozitarilor cu autorizația de a consuma integral parfumul pe care îl conțin, dreptul de dispoziție efectivă asupra acestor produse ar fi transmis și, prin urmare, produsele menționate ar fi introduse pe piață în sensul articolului 7 din Directiva 89/104 și al articolului 14 din Regulamentul nr. 40/94.

20 Potrivit acestei instanțe, principiul epuizării nu poate fi restrâns sau nu poate deveni inaplicabil prin limitări contractuale. Încălcarea de către un depozitar a contractului pe care l-a încheiat cu Coty Prestige nu ar privi decât raporturile contractuale dintre operatorii în cauză. În plus, faptul că dreptul de proprietate se păstrează ar fi lipsit de relevanță, întrucât epuizarea ar impune numai un transfer al dreptului de dispoziție efectiv.

21 Sesizat cu apel, Oberlandesgericht Nürnberg (Tribunalul Regional Superior din Nürnberg) consideră că există îndoieli serioase cu privire la temeinicia tezei reținute în primă instanță.

22 Potrivit instanței de trimitere, din jurisprudența Curții și în special din Hotărârea din 30 noiembrie 2004, Peak Holding (C-16/03, Rec., p. I-11313), rezultă că transferul dreptului de dispoziție asupra mărfii și realizarea valorii sale economice reprezintă criteriile centrale care susțin noțiunea „introducere pe piață" în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104 și al articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94.

23 Or, particularitatea cauzei principale ar consta în faptul că, în temeiul prevederilor contractuale, testerele rămân în proprietatea titularului mărcii, numai conținutul lor fiind pus la dispoziție pentru a fi consumat, iar nu pentru a fi vândut. Ca urmare a mențiunilor care figurează pe testere și pe ambalajul lor, cumpărătorii ar cunoaște faptul că testerele nu sunt destinate vânzării, astfel încât posibilitatea unei achiziții de bună-credință de către terți ar fi exclusă.

24 În astfel de împrejurări, depozitarul nu ar avea, prin urmare, decât un drept de dispoziție limitat asupra testerelor. Pe de altă parte, titularul mărcii nu ar fi putut să realizeze valoarea economică a mărfii, întrucât vânzarea acesteia nu fusese prevăzută.

25 Instanța de trimitere observă în plus că adevăratul scop al punerii la dispoziție a testerelor este promovarea. De altfel, acest fapt ar rezulta în mod clar din indicațiile care figurează pe ambalajul exterior și pe flacon. Or, în împrejurările avute în vedere de Coty Prestige în cadrul acțiunii sale în încetare, această finalitate nu ar fi realizată, întrucât testerele nu au fost puse la dispoziția clienților pentru a putea să le încerce conținutul, din moment ce au fost vândute unor terți cu încălcarea contractului încheiat cu depozitarul în cauză.

26 În aceste împrejurări, Oberlandesgericht Nürnberg a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Noțiunea de introducere pe piață în sensul articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 și al articolului 7 din Directiva 89/104 include acordarea unor «testere de parfum», fără transferul proprietății și cu interzicerea vânzării acestora, în favoarea unor intermediari, parteneri contractuali, pentru a permite potențialilor clienți ai acestora să încerce conținutul lor, dat fiind că interzicerea vânzării este semnalată pe marfă, că producătorul/titularul mărcii poate în orice moment să retragă respectiva marfă în temeiul contractului și că prezentarea acesteia se deosebește în mod evident, printr-o mai mare simplitate, de cea a mărfii introduse pe piață în mod obișnuit de producătorul/titularul mărcii?"

Cu privire la întrebarea preliminară

27 Potrivit unei jurisprudențe bine stabilite, articolele 5-7 din Directiva 89/104 armonizează complet normele cu privire la drepturile conferite de marcă și, prin urmare, prevăd drepturile pe care le dețin titularii mărcilor pe teritoriul Uniunii (a se vedea în special Hotărârea din 15 octombrie 2009, Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, C-324/08, Rep., p. I-10019, punctul 20 și jurisprudența citată).

28 Mai exact, articolul 5 din directiva menționată conferă titularului mărcii un drept exclusiv care îi permite să interzică oricărui terț, printre altele, să importe produse care poartă marca sa, să ofere produsele, să le introducă pe piață sau să le dețină în acest scop. Articolul 7 alineatul (1) din aceeași directivă prevede o excepție de la această regulă prin faptul că stipulează că dreptul titularului este epuizat atunci când produsele au fost introduse pe piață în SEE de titularul însuși sau cu consimțământul acestuia (a

se vedea în special Hotărârea Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, citată anterior, punctul 21 și jurisprudența citată).

29 Stingerea dreptului exclusiv rezultă fie din consimțământul titularului în vederea introducerii pe piață în SEE, exprimată în mod expres sau implicit, fie din introducerea pe piață în SEE de titularul însuși sau de un operator legat din punct de vedere economic de titular, precum, de exemplu, un licențiat. Consimțământul titularului sau introducerea pe piață în SEE de acesta sau de un operator legat din punct de vedere economic de titular, care echivalează cu o renunțare la dreptul exclusiv, constituie, prin urmare, fiecare, un element determinant al epuizării acestui drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 aprilie 2003, Van Doren + Q, C-244/00, Rec., p. I-3051, punctul 34, Hotărârea din 23 aprilie 2009, Copad, C-59/08, Rep., p. I-3421, punctul 43, precum și Hotărârea Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, citată anterior, punctul 24 și jurisprudența citată).

30 Pentru a asigura protecția drepturilor conferite de marcă, făcând totodată posibilă comercializarea ulterioară a produselor care poartă o marcă fără ca titularul său să se poată opune acestei comercializări, este esențial ca titularul să poată controla prima introducere pe piață a produselor respective în SEE, independent de faptul că acestea au făcut eventual obiectul unei prime introduceri pe piață în afara acestei zone, o astfel de comercializare neproducând niciun efect extinctiv în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104 (a se vedea în acest sens în special Hotărârea Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, citată anterior, punctele 31 și 32, precum și jurisprudența citată).

31 În plus, drepturile conferite de marcă nu sunt epuizate decât pentru exemplarele produsului care au făcut obiectul unei prime introduceri pe piață în SEE de titularul însuși sau cu consimțământul său. În schimb, titularul poate întotdeauna să interzică utilizarea mărcii conform dreptului exclusiv pe care îl conferă acestuia Directiva 89/104 pentru alte exemplare din același produs care nu au făcut obiectul unei astfel de prime introduceri pe piață în SEE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 1 iulie 1999, Sebago și Maison Dubois, C-173/98, Rec., p. I-4103, punctele 19 și 20).

32 În cauza principală se ridică problema dacă, în împrejurările din speță, produsele în cauză, și anume testerele de parfum pe care Coty Prestige le pune la dispoziția depozitarilor săi în cadrul unui contract de distribuție selectivă, au făcut obiectul unei prime introduceri pe piață în SEE de titularul însuși sau de un terț, însă cu consimțământul titularului.

33 Spre deosebire de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Peak Holding, citată anterior, prezenta cauză nu vizează problema dacă anumite acte care privesc produse care poartă o marcă, dacă acestea sunt realizate în SEE de titularul acestei mărci sau de un operator legat din punct de vedere economic de acesta, pot fi calificate drept „introducere pe piață" în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104. Prin urmare, informațiile privind noțiunea de introducere pe piață care rezultă din această hotărâre nu au relevanță în împrejurări precum cele din prezenta cauză.

34 Astfel, în prezenta cauză, după cum rezultă din decizia de trimitere, actul care trebuie calificat drept primă introducere pe piață în SEE a produselor în discuție în legătură cu care se invocă epuizarea drepturilor conferite de marcă nu a fost efectuat de titularul mărcii sau de un operator economic legat din punct de vedere economic de acesta, ci de un terț, întrucât este necontestat faptul că primul act de comercializare în SEE a testerelor în cauză în acțiunea principală îl reprezintă vânzarea în Germania de Simex Trading către lanțul Sparfümerie a unor testere importate de Simex Trading și obținute de această societate de la un depozitar al Coty Prestige cu sediul în Singapore.

35 În plus, având în vedere jurisprudența amintită la punctele 30 și 31 din prezenta hotărâre, nici furnizarea inițială de către Coty Prestige a exemplarelor din produsele în cauză în acțiunea principală depozitarului său cu sediul în Singapore, nici furnizarea de către Coty Prestige depozitarilor săi cu sediul în SEE a altor exemplare din același produs nu pot fi considerate drept o introducere pe piață în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104 a produselor în cauză în acțiunea principală în legătură cu care se invocă epuizarea drepturilor conferite de marcă.

36 În consecință, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 29 din prezenta hotărâre, într-un context precum cel al cauzei principale, epuizarea dreptului exclusiv al titularului mărcii nu poate rezulta decât din consimțământul eventual, exprimat în mod expres sau implicit, în sensul introducerii pe piață în SEE de către un terț a produselor în cauză. Prin urmare, într-un asemenea context, elementul determinant care poate produce stingerea dreptului exclusiv vizează un astfel de consimțământ, care echivalează cu o renunțare a titularului mărcii la dreptul său exclusiv.

37 În această privință, trebuie amintit că, inclusiv în situațiile în care prima introducere pe piață a produselor în cauză în SEE a fost efectuată de un subiect care nu are nicio legătură economică cu titularul mărcii și fără consimțământul explicit al acestuia, voința de a renunța la dreptul exclusiv prevăzut la articolul 5 din Directiva 89/104 poate rezulta dintr-un consimțământ implicit al titularului respectiv (a se vedea Hotărârea Makro Zelfbedieningsgroothandel și alții, citată anterior, punctul 19 și jurisprudența citată).

38 Astfel, din jurisprudență reiese că, și în cazul în care o astfel de voință rezultă în mod normal dintr-o formulare expresă a consimțământului, nu poate fi exclus ca, în anumite cazuri, aceasta să poată rezulta în mod implicit din elemente și din împrejurări anterioare, concomitente sau ulterioare introducerii pe piață în afara SEE sau în interiorul acestei zone, care, apreciate de instanța națională, exprimă de asemenea, cu certitudine, renunțarea titularului la dreptul său (Hotărârea din 20 noiembrie 2001, Zino Davidoff și Levi Strauss, C-414/99-C-416/99, Rec., p. I-8691, punctul 46).

39 În această privință, la punctul 60 din Hotărârea Zino Davidoff și Levi Strauss, citată anterior, Curtea a considerat de asemenea că un consimțământ implicit nu poate rezulta din:

— necomunicarea de către titularul mărcii tuturor cumpărătorilor succesivi ai produselor introduse pe piață în afara SEE a opoziției sale față de comercializarea în SEE;

— lipsa unei mențiuni, pe produse, a interdicției de introducere pe piață în SEE;

— împrejurarea că titularul mărcii a transferat proprietatea produselor care poartă marca fără a impune rezerve contractuale și că, potrivit legii aplicabile contractului, dreptul de proprietate transferat cuprinde, în lipsa unor astfel de rezerve, un drept de revânzare nelimitat sau, cel puțin, un drept de comercializare ulterioară a produselor în SEE.

40 În plus, la punctul 66 din aceeași hotărâre, Curtea a hotărât că nu este relevant, în ceea ce privește epuizarea dreptul exclusiv al titularului mărcii, că:

— operatorul care importă produsele care poartă o marcă nu a luat cunoștință despre faptul că titularul se opune introducerii lor pe piață în SEE sau de comercializarea lor pe această piață de alți operatori decât revânzătorii autorizați sau

— revânzătorii și comercianții cu ridicata autorizați nu au impus propriilor cumpărători rezerve contractuale care reiau o astfel de prevedere care se opune unei introduceri pe piață, deși fuseseră informați de titularul mărcii.

41 Deși revine astfel instanței de trimitere să aprecieze, în raport cu elementele amintite la punctele 38-40 din prezenta hotărâre, dacă în cauza principală a existat consimțământul titularului mărcii în vederea introducerii pe piață în SEE, exprimat în mod expres sau implicit, trebuie să se constate că, într-un context precum cel din această cauză, anumite elemente și împrejurări care trebuie luate în considerare pentru a stabili dacă se poate concluziona cu privire la existența unui consimțământ implicit al titularului nu pledează în favoarea unei renunțări certe a acestuia la dreptul său exclusiv prevăzut la articolul 5 din Directiva 89/104.

42 Astfel, din conținutul deciziei de trimitere rezumat la punctul 12 din prezenta hotărâre rezultă că produsele în cauză în acțiunea principală sunt flacoane de parfum prezentate într-un ambalaj pe care există, pe lângă mențiunea „test", și indicația „vânzarea interzisă".

43 O astfel de indicație, din moment ce demonstrează în mod clar intenția titularului mărcii vizate ca produsele care poartă marca respectivă să nu facă obiectul vreunei vânzări, nici în exteriorul SEE, nici în interiorul acestei zone, constituie în sine, în lipsa unor elemente care demonstrează contrariul, un element decisiv care se opune concluziei că există un consimțământ al titularului mărcii în vederea introducerii pe piață în SEE în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104.

44 Pe de altă parte, dacă, având în vedere în special conținutul cererii reconvenționale formulate de Simex Trading în cauza principală, cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare ar trebui înțeleasă în sensul că include, pe lângă ipoteza descrisă la punctul 34 din prezenta hotărâre, și ipoteza unei furnizări inițiale de Coty Prestige a testerelor în cauză în acțiunea principală unuia dintre depozitarii săi cu sediul în SEE, s-ar pune problema dacă această furnizare trebuie calificată drept „introducere pe piață" în sensul articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/204.

45 Or, mențiunea „vânzarea interzisă", astfel cum figurează pe ambalajul flacoanelor de parfum în cauză în acțiunea principală exclude o astfel de calificare, întrucât, după cum s-a menționat anterior la punctul 43 din prezenta hotărâre, aceasta demonstrează în mod clar intenția titularului mărcii vizate ca produsele care poartă marca respectivă să nu facă obiectul vreunei vânzări, nici în exteriorul SEE, nici în interiorul acestei zone.

46 Ținând cont că, în fapt, conținutul articolului 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 este în esență identic cu cel al articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104, cu excepția definiției teritoriului pe care trebuie să aibă loc introducerea pe piață, împrejurare care este însă lipsită de relevanță într-un context precum cel al cauzei principale, și întrucât nu există alte elemente contextuale sau legate de obiectivul dispozițiilor menționate care să necesite o interpretare diferită de a acestora, interpretarea articolului 7 alineatul (1) din Directiva 89/104 efectuată în prezenta hotărâre în scopul de a oferi un răspuns la întrebarea preliminară adresată este valabilă în același mod pentru articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94.

47 Având în vedere considerațiile de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că, în împrejurări precum cele ale cauzei principale, articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul nr. 40/94 și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 89/104 trebuie interpretate în sensul că epuizarea drepturilor conferite de marcă are loc numai dacă, potrivit aprecierii care revine instanței de trimitere, se poate concluziona că există un consimțământ expres sau implicit al titularului acesteia în vederea introducerii pe piață în Comunitate, respectiv în SEE a produselor în legătură cu care se invocă epuizarea menționată.

48 În împrejurări precum cele ale cauzei principale, în care livrarea „testerelor de parfum" intermediarilor legați printr-un contract de titularul mărcii pentru a da posibilitatea clienților acestora să le încerce conținutul are loc fără transferul proprietății și cu interzicerea vânzării, în care titularul mărcii poate în orice moment să retragă această marfă și în care prezentarea acesteia se deosebește în mod evident de cea a flacoanelor de parfum care sunt puse în mod obișnuit la dispoziția intermediarilor menționați de titularul mărcii, faptul că aceste testere sunt flacoane de parfum pe care există mențiunile „test" și „vânzarea interzisă" se opune recunoașterii implicite a existenței unui consimțământ al titularului mărcii în vederea introducerii lor pe piață, în lipsa oricărui element probant în sens contrar, fapt a cărui apreciere revine instanței de trimitere.

Cu privire la cheltuielile de judecată

49 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a patra) declară:

În împrejurări precum cele ale cauzei principale, articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară și articolul 7 alineatul (1) din Prima directivă 89/104/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci, astfel cum a fost modificată prin Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992, trebuie interpretate în sensul că epuizarea drepturilor conferite de marcă are loc numai dacă, potrivit aprecierii care revine instanței de trimitere, se poate concluziona că există un consimțământ expres sau implicit al titularului acesteia în vederea introducerii pe piață în Comunitatea Europeană, respectiv în Spațiul Economic European a produselor în legătură cu care se invocă epuizarea menționată.

În împrejurări precum cele ale cauzei principale, în care livrarea „testerelor de parfum" intermediarilor legați printr-un contract de titularul mărcii pentru a da posibilitatea clienților acestora să le încerce conținutul are loc fără transferul proprietății și cu interzicerea vânzării, în care titularul mărcii poate în orice moment să retragă această marfă și în care prezentarea acesteia se deosebește în mod evident de cea a flacoanelor de parfum care sunt puse în mod obișnuit la dispoziția intermediarilor menționați de titularul mărcii, faptul că aceste testere sunt flacoane de parfum pe care există mențiunile „test" și „vânzarea interzisă"

se opune recunoașterii implicite a existenței unui consimțământ al titularului mărcii în vederea introducerii lor pe piață, în lipsa oricărui element probant în sens contrar, fapt a cărui apreciere revine instanței de trimitere.

Semnături